

Hồi 1

Mộ Hoang Trong Núi

Trăng sáng như một cái đĩa bạc rải xuống mặt đất một lớp ánh mờ ảo đẹp như mơ. Chung quanh toàn là núi đá chập chùng lờm chờm và những hàng tùng xanh biếc, những tảng đá hình thù kỳ quái dưới ánh trăng như vô số bóng ma quỷ quái thú, càng làm tăng thêm sự đáng sợ giữa vùng núi non thâm động.

Chính giữa sơn cốc có một ngôi mộ nằm trơ trọi, trên mặt mộ cỏ mọc um tùm hỗn loạn, chỉ nhìn sơ qua đủ biết ngôi mộ này từ lâu đã bị bỏ hoang, không ai chăm sóc. Trước mộ có dựng một tấm bia mộ bằng loại đá rắn chắc đẻo gọt rất công phu nhưng lạ lùng thay trên bia hoàn toàn không ghi một chữ nào. Cách ngôi mộ chừng nửa dặm có một cửa động đá sừng sững tới mây có viết ba chữ đại tự Đoạn Trường cốc. Cứ theo lời phao truyền của cư dân sống xa xa vùng này, động ấy hằng đêm vẫn thấp thoáng bóng ma quỷ ẩn hiện bất thường và thỉnh thoảng vẫn có tiếng hú kỳ lạ cổ quái nên chẳng ai dám đến gần cửa động ấy.

Đêm hôm nay đột nhiên có tiếng như tiếng cú kêu xé bầu trời, tiếp theo đó là hai tiếng "cú cú", con chim cú nọ hình như bị thương kinh hoàng bay lên. Gió đêm hiu hiu thổi lay động cỏ cây hai bên cửa động, đột nhiên trong bụi cỏ cây hỗn tạp ấy bước ra một người khô đét và cứng đờ như một xác chết mặc một tấm áo bào thô trắng bạch.

Hắn bước đến trước mộ hoang hai tay giơ cao để lộ ra hai cánh tay gầy như hai que củi bất động ngửa đầu nhìn ánh trăng. Hắn hô hấp thổ nạp mấy chục lần rồi sạ xuống bái lạy bảy bái, sau đó mái tóc bạc của hắn phơ phất, thân hình hắn chuyển động mau lẹ hai mắt mở trừng trừng nhìn vào cửa động.

Từ ngoài cốc lại có một tiếng hú, một bóng lão nhân mập lùn như bóng ma vọt vào phía cửa động, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, chớp mắt đã đến trước mặt người có thân hình cứng đờ như xác chết. Người mới đến mặc một chiếc áo đen để chòm râu ria mép hình chữ "bát" mặt mũi đen đũi nhưng hai con mắt lại sáng rực. Khi hắn đến nơi không thốt một lời hai mắt liếc loang loáng quan sát chung quanh nhưng lại không nhìn người thân hình gầy gò kia một chút nào.

“Vút” một tiếng, cửa cốc lại bay vút vào thêm người nữa toàn thân áo xám mặt mũi hung dữ, hai mắt như lồi đặt trên cái mũi cú vọ, hai tai hấn đặc biệt lớn, hai cánh tay hấn buông thõng, tà áo hấn bay phần phật theo gió căng phồng lên như trái cầu chằng khác nào một con cóc nằm phục dưới đất.

Hắn nhìn hai người đến trước một cái, cổ họng hơi “hự” một tiếng nhảy vọt thân mình, chỉ cần thấy hấn động thân đã xa mười trượng đủ biết thân pháp thần tốc siêu việt của hấn rồi. Hình như hấn thấy sau lưng có gì lay động, hấn vội chuyển xoay thân lại, “vút” một tiếng lại có thêm một nhân vật mới xuất hiện, quả đúng có thêm một lão lưng gù. Tên thân hình gầy gò như xác chết và lão nhân mập lùn nhìn thấy hai người mới đến đột nhiên phân ra hai bên tả hữu, cả bốn người tự đứng vào vị trí này thành một hình vuông bốn góc. Bốn gương mặt chẳng biểu lộ tình cảm gì, bốn người đưa mắt nhìn nhau một lúc hoàn toàn không nói một câu gì hết. Nét mặt người gầy như xác chết càng lúc càng trắng bạch, hai ánh mắt tối sầm, mấy đốt xương đánh vào nhau kêu lục cục.

Lão già lùn mập như đang vận chân khí vì mười ngón tay lão càng lúc càng sạm đen xông lên một mùi xú khí. Người có thân hình như con cóc cũng hít mạnh mấy luồng nguyên khí, phần ngực dần căng lên. Cả bốn đều tự hành công điều tức chuẩn bị cho cuộc ác chiến sắp xảy ra.

Lúc ấy mặt trăng bị mây mờ che mất trở nên u ám, không khí mười phần căng thẳng. Cuối cùng, lão lùn mập không kiên nhẫn được, tóc trắng bay ngang, lão mở lời trước tiên ngâm lên một câu như thị uy nghe rất rõ.

- *Tam sơn chi trung xung chí tôn.* (kẻ được coi là cao nhất trong tam sơn).

Âm thanh hấn khô khan nghe rất rõ.

Tên thân hình gầy gò như xác chết không chịu kém, “hừ” một tiếng lạnh lẽo cất giọng quái dị, ngâm to:

- *Ngũ nhạc thâm xứ chiếm ngao đầu* (Kẻ ngạo mạn nhất trong rừng sâu ngũ nhạc).

Tên có thân hình căng phồng như con cóc kêu lên “ôm, oàm” hai tiếng:

- *Tứ hải ngũ hồ ngã duy nhất* (ta là người đệ nhất trong tứ hải ngũ hồ).

Lão gù cười hăng hắc một tràng ngâm luôn:

- *Độc bá cử châu vạn vạn niên* (một mình ta làm bá chủ cử châu hằng vạn năm).

Bốn người ngâm xong không khí lại khôi phục sự tĩnh mịch. Cả bốn cứ đưa mắt nhìn nhau. Đột nhiên lão già thân hình như con cóc mỉm cười nửa như không gằn giọng:

- Tam Sơn Thần Ma, ngươi định có âm mưu gọi tứ ma đến đây làm gì?

Lão lùn mập tên là Tam Sơn Thần Ma buông chuỗi cười:

- Ta muốn trong tứ ma bắt đầu từ hôm nay chỉ còn nhị ma là đủ.

Lão cóc già kia không nói một lời chỉ “ừm” một tiếng trong miệng, hai mắt hẳn ra tia lửa bước lui lại một bước, thân hình lão như tên bật khỏi cây cung thân vọt lên cao ba trượng, từ trên không thi triển Hàm Mô Phân Thân biến thành đầu chú xuống chân ngược lên hai cánh tay vươn ra mười trảo pháp như móc câu khai triển chiêu Thanh Oa Nhập Thủy chụp xuống tấn công Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn.

Bạch Hàn đã sớm ở thế phòng bị, nhìn thấy đối phương đột ngột tấn công chú đầu xuống, lão không dám chậm trễ bước tới một bước, lưng hơi gò xuống dùng cái cục gù trên lưng đưa lên đồng thời kinh lực dồn lên song chưởng phiến đảo đánh ngược lên nhằm ngay bụng dưới đối phương.

“Bình” một tiếng, lão thân hình như con cóc chỉ chụp trúng cái lưng gù, có cảm giác như chụp vào vật mềm nhũn lại có lực phản đàn rất mạnh, thế chụp của hắn như bài son đảo hải không sao chụp lún vào được, hắn đang định rút thế về thì hai luồng kinh phong đã đánh tới “bình bình” hai tiếng trúng bụng dưới hắn.

May mà hắn đã vận đủ mười thành công lực Hàm Mô công nên song chưởng của Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn như đánh trúng mặt trống căng không hề làm hắn bị tổn thương một chút nào hết, mượn kinh lực ấy hắn phiến thân đảo lộn trên không trung một vòng rơi thân về chỗ cũ cười “khanh khách” hài tiếng:

- Thì ra Quy Linh công bất quá chỉ có thế!

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn “hừ” lạnh một tiếng đáp liền:

- Thì Hàm Mô công cũng chẳng có gì cao minh lắm!

Lúc ấy Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U đứng bên cạnh quát lớn một tiếng:

- Tứ Hải Thần Ma Lam Thê ngươi dám có dã tâm ấy và dám lấy tước hiệu là “Tứ Hải” ta không thể tha thứ cho ngươi được!

Tứ Hải Thần Ma Lam Thê cười gằn đảo lộn hai con mắt lồi giận dữ:

- Không phục ngươi cứ xuất chiêu thử xem!

Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U gầm rú lên mấy tiếng, tóc lão xõa lòa xòa trên vai, chưởng phong rít lên, xương cốt toàn thân chuyển động, ánh xanh lè hai mắt lóe lên, hai tay lão cất

bước dần áp sát Lam Thê. Toàn thân Tứ Hải Thần Ma Lam Thê phồng từ từ lên, hấn gầm gừ vận dụng mười thành chân khí Hàm Mô công đứng yên không nói một lời nào hai mắt căng ra không chớp.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn đứng bên cạnh thấy cả hai đã vào tư thế sắp ác đấu, đột nhiên lão thi triển chiêu thức Ngô Công Khiêu lướt thân tới sau lưng Ngũ Nhạc Thần Ma vươn thẳng chỉ pháp tối độc tấn công, đồng thời gầm to:

- Tiên hạ thủ vi cương, nói tới tước hiệu làm quái gì!

Bên cạnh Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn cũng chụp lấy thời cơ, cười gầm lên một tiếng:

- Đêm nay nếu không cho các ngươi biết thế nào là lợi hại thì, ta không còn đáng mặt Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn nữa!

Thân lão theo tiếng chuyển chớp nhoáng đến nơi, cục thịt qu sau lưng đập thẳng về phía Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn. Tình cảnh đầy bốn tên Tứ Đại Thần Ma khét tiếng giang hồ vào một trận quyết đấu sinh tử.

Chính trong lúc ấy một tiếng hú lãnh lót vang dài ra từ trên đỉnh núi sau lưng ngôi mộ hoang đến, tiếng hú ấy ngân như tiếng rống ngâm kéo dài một lúc lâu chấn động cốc núi thành những tiếng "ong ong" bất tận. Tứ Đại Thần Ma bỗng tách ra về vị trí cũ, mỗi tên tự thu thế thân hình lánh sang bên ngang đầu theo hướng phát ra tiếng hú nhìn tới. Trên đỉnh núi một bóng nhân ảnh hiện ra hai ống tay áo bay phất phơ thành những tiếng phần phật rất lớn. Tiếng hú vừa dứt, người ấy liền thi triển thân hình như con chim hạc hai tay giang rộng không mau không chậm từ trên đỉnh núi lướt xuống. Thân hình đang ở không trung, tư thế cực đẹp rơi xuống khoảng đất trống giữa mặt bốn ma đầu, trước khi hạ thân xuống, người ấy còn bay lượn một vòng, thân hình cong lại phiêu hốt rơi xuống đất thực là ảo diệu nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng.

Người ấy là một trung niên hơn bốn mươi tuổi mắt to mày rậm để râu năm chòm thân mặc áo chần chân đi giày vải khí phách ung dung nhưng vẫn có nét khiếp người. Tứ ma thấy thân pháp y biểu diễn trên không trung ai nấy cả kinh, đến khi nhìn thấy diện mạo y lại càng thêm kinh hoàng.

Đó chính là cao thủ đệ nhất đương kim Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân mà bất cứ nhân vật hắc đạo, bạch đạo nào cũng kính phục. Chẳng những võ công y nổi tiếng cực cao mà tên tuổi còn được liệt vào hàng Võ Lâm Thất Tuyệt, nhất là hành vi quang minh chính đại khẳng khái trượng nghĩa nên được võ lâm xưng tụng Nhân Nghĩa Hiệp Vương chứng tỏ sự ngưỡng mộ của võ lâm đối với y đến bậc nào.

Tứ ma thấy Hạ Hầu Vân xuất hiện ai nấy đưa mắt nhìn nhau, tuy diện sắc chưa lộ ra cảm tình gì nhưng trong bụng ngầm đã chuẩn bị đối phó. Hạ Hầu Vân phóng tia mắt nghiêm lạnh quét qua bốn người, y cười ha ha hai tiếng tay vuốt râu nói:

- Vừa rồi ta ở trên đỉnh núi trộm nhìn thấy hết rồi, mong các vị thông cảm.

Tám con mắt trùng trùng nhìn bất động, Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân lại cười hai tiếng ha ha hai tiếng:

- Các vị hện nhau ở đây tranh luận về tên hiệu của nhau thật như một đại hội, nhưng bất quá tên hiệu chỉ là vật ngoại thân, các vị sống chết tranh hơn thua đâu có lợi ích gì!

Đột nhiên, bốn nhân ảnh cùng chuyển động, tứ ma nhất tề phát động, Tứ Hải, Ngũ Nhạc nhị thần ma bắn vọt thân lên không, tay đảo lộn vươn trảo pháp chụp từ trên xuống, Tam Sơn, Cửu Châu nhị thần ma thọc chỉ dương chưởng tấn công chớp nhoáng liền.

Bốn bóng nhân ảnh nhanh như điện đồng thời cùng bay tới, nhưng chỉ thấy nhân ảnh phiến đảo, chớp mắt đã không còn thấy Hạ Hầu Vân đâu nữa, bốn ma đầu tự chạm vào nhau, mỗi tên bật ra ngoài thân mình còn chưa ổn định đã nghe thanh âm Hạ Hầu Vân sao lung:

- Xin bốn vị khoan hãy động thủ, hãy nghe tại hạ nói một lời cái đã.

Tứ ma cùng chuyển thân đưa mắt nhìn ra thấy Hạ Hầu Vân đã vọt ra xa năm trượng từ lúc nào không hay y vẫn vuốt chòm râu mỉm cười. Tứ ma gào rống liên hồi, bốn nhân ảnh tung hoành liên tục chia ra bốn hướng tấn công Hạ Hầu Vân. Tình hình căng thẳng không tránh khỏi ác đấu, Hạ Hầu Vân vẫn bình tĩnh trầm giọng:

- Các vị chớ nóng, nếu muốn động thủ tại hạ không dám làm các vị thất vọng đâu, nhưng xin hãy nghe tại hạ nói một lời trước đã... Các vị hoành hành giang hồ làm ác đã lâu người võ lâm không ai không căm giận các vị, vô luận hắc đạo hay bạch đạo đều muốn trừ diệt các vị, các vị có biết điều ấy hay không?

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn trợn trừng hai mắt "hừ" một tiếng:

- Câm miệng lại! Tôn giá đến nơi này phải chăng vì có ý trừ khử bọn ta?

Hạ Hầu Vân bình thân vuốt râu ngửa mặt cười ha hả:

- Người ta thường bảo Tứ Đại Thần Ma ác độc, gian hiểm, đêm nay gặp đây tại hạ bất quá chỉ là bọn ngu ngốc mà thôi.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn quát to:

- Lão thất phu, đừng nói nhảm nhí, ma gia ta bất kể người nhân nghĩa hay không nhân nghĩa, nếu người không nói cho mình bạch, đừng trách ta ác độc thật đấy!

Hạ Hầu Vân đáp:

- Các vị chó có cậy võ công cao cường, với võ công của bốn người các vị đâu thể đối địch với tất cả võ lâm? Bây giờ các vị không tìm cách liên kết lại lo đối địch mà còn lo tranh nhau mấy cái tên hiệu nhảm nhí há chẳng phải là ngu ngốc hay sao?

Tứ ma nghe câu ấy đưa mắt nhìn nhau chần chừ không dám tấn công cũng chẳng dám nói một lời. Hạ Hầu Vân tự biết câu nói của mình đã khuất phục được đối phương, y bật cười ha ha hai tiếng lớn khiêu khích:

- Vì lo cho các vị bị võ lâm trừ khử đêm nay tại hạ đặc biệt từ vạn dặm đến đây ý muốn dẫn các vị về núi, dưới sự che chở của tại hạ tự cho là an toàn nhất với các vị đồng thời tại hạ sẽ truyền võ công thượng thừa cho các vị.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn lạnh lùng cười gằn:

- Tôn giá có xứng đáng bảo vệ bốn người chúng ta chẳng?

Vừa hỏi lão vừa vươn Ngũ Độc chỉ thọc tới sườn phải Hạ Hầu Vân. Hạ Hầu Vân vẫn cười ha hả ồng tay áo phất mạnh, một luồng kinh lực đẩy tới buộc Hoàng Tàn lùi lại, Hạ Hầu Vân thu nụ cười trầm giọng quát:

- Các người nếu muốn động thủ hãy đánh cuộc với ta, dám không?

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn hỏi:

- Đánh cuộc thế nào?

- Chúng ta tốc chiến tốc thắng, tất cả bốn người cứ tấn công cùng lúc...

Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U cười khanh khách rất quái dị:

- Khẩu khí lớn lối thật, cách đánh như thế nào, nói mau!

- Nếu các người không là đối thủ của tại hạ, từ nay trở đi tất phải tuân lệnh tại hạ, suốt đời phải chịu tại hạ chỉ huy.

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn hỏi:

- Còn như người thua thì sao?

- Nếu như tại hạ thua hoặc chỉ cần đánh không thắng các người, tại hạ nguyện để các người xử trí!

Tứ ma đưa mắt nhìn lẫn nhau, đột nhiên Ngũ Nhạc Thần Ma gào lên một tiếng, âm thanh xé không khí, tiếng gào vừa cất lên, tứ ma tức thì phát động thể công. Lần này bốn ma đều chia ra tấn công bốn phương vị khác nhau tuy động thân trước sau khác nhau nhưng cùng đến mục tiêu một lúc sự phối hợp hết sức khớp.

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn xoay thân quạt cục thịt gù trên lưng vào ngực Hạ Hầu Vân đồng thời song chưởng đánh ngược về sau thi triển Linh Quy thảo, hàn phong rút lên tấn công vào Thái Dương huyết đối phương. Thập chỉ vừa thô sáp vừa đen đúa thi triển Ngũ Độc thần công toát ra mùi vị hôi hám rất khó chịu chụp vào vai đối phương. Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U phát động Cương Thi công tay phải vươn ra chớp nhoáng một luồng khí có mùi xác chết chụp vào sau ót đối phương. Tứ Hải Thần Ma Lam Thê cười khùng khục trong cổ họng hóp sâu lồng ngực dồn Hàm Mô khí công lên song chưởng rú lên một tiếng cuốn kinh phong đánh tới sườn trái đối phương.

Hạ Hầu Vân thấy cả bốn tên đều thi triển tuyệt học bất giác trong lòng bội phục, vì bốn tên này nổi tiếng võ lâm cũng có lý do chính đáng. Nếu gần đây không phải Hạ Hầu Vân luyện được võ công cái thế có lẽ khó mà chống cự lại nổi bọn chúng.

Hạ Hầu Vân không dám chậm trễ, vì mục tiêu tốc chiến tốc thắng, lập tức thi triển tuyệt kỹ Di Thiên Âm Công đợi bốn ma đều từ bốn góc tấn công tới, y gầm lên một tiếng dữ dội:

- Lùi lại!

Tứ ma vừa lướt tới tức thì cảm thấy một luồng tiềm lực từ đối phương toát ra mãnh liệt, chạm vào luồng tiềm lực này liền bị sức đàn hồi bắn ngược trở lại, cả bốn kêu "ối chà"... liền tiếp toàn bộ ngã ngựa xuống đất.

Hạ Hầu Vân cười ha hả:

- Võ công các vị tệ ra chỉ có thế, cuộc trao đổi vừa rồi các vị xử trí sao đây?

Đột nhiên "soạt", "soạt" hai tiếng, Cửu Châu Thần Ma bắn ra bốn đốm sáng, hai đốm bay vọt lên không chạm vào nhau bắn lửa tung tóe chụp xuống đầu Hạ Hầu Vân, còn hai đốm nữa dàn ngang xẹt lửa liền hồi thành một tấm màn đầy khói trắng chắn ngang Hạ Hầu Vân và bốn ma đầu ấy. Hạ Hầu Vân quát một tiếng lớn ống tay áo phất mạnh, một luồng kinh phong cuốn màn khói và lửa tí tách bay vọt lên không trung, gió đềm thổi mạnh quét màn khói ấy tản mát hết.

Hạ Hầu Vân cười nhạt:

- Quy Linh thân hỏa không bảo vệ cho các vị thoát thân được đâu, tại hạ hỏi các vị kết quả đánh cuộc ra sao?

Tứ ma đã bị ngã nằm dưới đất tức thì cong thân bắn đứng lên, đang định lợi dụng màn khói để tẩu thoát, chợt thấy màn khói bị đánh tan bất giác cả bốn người ngẩn người đứng yên, nhất là loại võ công kỳ lạ mà Hạ Hầu Vân vừa thi triển chúng chưa hề thấy bao giờ, nếu chúng liền hợp quyết đấu với y cũng chưa chắc thắng huống hồ trước mắt chúng đã bị thảm bại dưới tuyệt đỉnh công phu võ lâm Di Thiên Âm Công.

Hạ Hầu Vân hỏi liền mấy câu thấy chúng không ai dám mở lời đáp tự biết không nên bức hiếp thái quá, y lại bật cười hai tiếng ha ha bước lại gần hạ giọng nói gì đó, thoát đầu tứ ma không lộ tình cảm, nhưng dần dần ai nấy lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cả bốn nhìn Hạ Hầu Vân cùng gật đầu một lúc.

Hạ Hầu Vân thấy chúng đồng ý bèn nói:

- Không còn sớm nữa, hãy theo tại hạ lên đường!

Cùng với tiếng nói thân hình y cất lên, chân không chạm đất vọt về phía cửa cốc. Tứ ma không chút chậm trễ, vọt thân theo sau.

Vào trong cửa cốc Hạ Hầu Vân đột nhiên thốt kêu "ái chà" hai tiếng đột ngột dừng lại nhỏ giọng nói

- Tiềm Long thân pháp!

Y vội vàng chuyển thân nói với tứ ma theo sau mấy câu, tức thì năm nhân ảnh lướt mau ẩn thân vào những tầng đá bụi rậm chung quanh. Bấy giờ cốc núi lại khôi phục không khí u tịch chỉ còn lại ánh trăng âm đạm và những ngọn gió đêm hiu hắt. Một bóng nhân ảnh mờ nhạt từ những tầng đá kỳ hình quái trạng phi thân vào cốc, bóng người ấy vọt tới hai tầng đá có viết ba chữ Đoạn Trường cốc bèn dừng lại, thân pháp hết sức nhẹ nhàng linh hoạt, chính là chiêu thức Tiềm Long Du Thủy trong Tiềm Long thân pháp. Bóng người ấy nhìn lên ba chữ đề trên vách núi, thở dài tự lẩm bẩm:

Ôi! Đoạn Trường nhân lại gặp Đoạn Trường cốc!

Chung quanh cốc lúc ấy có tới mười con mắt sắc như dao nhìn chăm chú vào bóng người mới tới, người ấy chỉ là một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi mày kiếm thanh tú, mặt đẹp như ngọc, đầu đội một chiếc khăn nho sĩ, thân khoác một áo điều văn nhân đứng sững dưới ánh trăng, trên gương mặt anh tuấn ấy như hiện nét bi thảm buồn bã.

Sau khi tự lẩm bầm câu ấy, thiếu niên chuyển thân nhìn vào cốc núi, chàng nhìn thấy ngôi mộ hoang bèn tự nghĩ:

- Cốc này đã có tên là Đoạn Trường cốc thì người nằm trong mộ vô luận là nam hay nữ tất phải có sự tích đau thương hơn người, nên mộ mới táng giữa nơi thâm sơn cùng cốc vắng bóng người này, tất nhiên người trong mộ cũng không phải là loại tầm thường.

Chàng vừa suy luận vừa bước tới đột nhiên một tiếng quát:

- Quỷ vô tri xem chướng đây!

Hữu chưởng chàng đánh mạnh, một luồng kinh phong ập tới xác sống ấy. Tay phải Ngũ Nhạc Thần Ma đảo lộn "bình" một tiếng hai chưởng chạm nhau, thiếu niên bị chấn lực đẩy lui một bước, còn tên ma đầu vẫn đứng yên bất động bật cười khàn khàn. Chưởng ấy đã giúp thiếu niên nhận ra đối phương là người chứ không phải là quỷ, đảm khí chàng tăng lên hai mắt chùng lên quát hỏi:

- Người là ai? Sao lại ở đây giả ma giả quỷ?

Tuy ngoài miệng chàng cố hỏi cứng nhưng thực sự trong bụng cũng thầm sợ vì võ công thâm hậu của đối phương. Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U không đáp, lão rống lên một tiếng thân hình lao nhanh tới, "vụt" mái tóc đánh mạnh vào mặt thiếu niên đồng thời song trảo mang theo mùi xú ối chụp tới người chàng. Ngửi mùi xú ối ấy thiếu niên phát giác song trảo đối phương cực độc không dám chạm trể chàng thi triển chiêu thức Tiềm Long Hoạt Thủy chuyển động thân hình liên hoàn vọt ra ngoài xa rồi rút hai vật tròn đen chũi nhét vào miệng lướt tới trước tay hữu xuất chiêu Ô Vân Già Nhật biến thành vô số hư chiêu chưởng ảnh, tay trái chàng cong lại thành chiêu Thần Long Thám Trảo phối hợp với hư chiêu tay phải tấn công đối phương.

Thân hình Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U tuy cứng đờ như xác chết nhưng lại linh hoạt dị thường, hắn bắt thân lên vọt cao trên không trung tránh chiêu số của chàng rồi thi triển thân pháp Vạn Lý Phiên Thân đầu cúi xuống hai cánh tay vũ lộng chụp chảo xuống Thiên Linh cái thiếu niên.

Trong vòng chu vi hơn trượng uy lực của Ngũ Nhạc Thần Ma uy hiếp khó mà tránh thân nổi, chàng nghiêng răng xoẹt xoẹt đánh ra hai chưởng lại bị thổi lui liên tiếp hai bước vì sức phản chấn quá mạnh. Ngũ Nhạc Thần Ma thừa thế lướt tới song chưởng của hắn đảo lộn tấn công chàng.

Công lực của thiếu niên tỏ ra còn yếu kém chàng chỉ còn biết thi triển Thần Long chưởng pháp cố gắng cầm cự, trong nháy mắt hai bên đã trao đổi hơn mười chiêu thiếu niên bị bức bách luôn luôn thối lui.

Chính lúc ấy trong bụi rậm sau lưng thiếu niên có hai tiếng “xoẹt xoẹt”, một người phỏng như hình con cóc xuất hiện chặn ngang đường rút lui của thiếu niên. Nghe sau lưng có tiếng gió động chàng biết đã bị tập kích sau lưng, tay tả chàng xuất chiêu Vân Hoành Tần Lãnh vẽ thành mấy vòng chưởng ảnh ngăn chặn thế tấn công của Ngũ Nhạc Thần Ma, đồng thời tay hữu xuất chiêu Loan Cung Xạ Hồ chống trả chiêu số của Tứ Hải Thần Ma Lam Thê.

“Bình!” Hai chưởng chạm nhau, hữu chưởng chàng bật ngược về, Tứ Hải Thần Ma nhân cơ hội song chưởng quay tít mà thành thế liên hoàn vận dụng Hàm Mộ khi công tấn kích uy lực kinh người. Thiếu niên sử xuất Đảo Hãn Thất Tinh đảo thân lộn về phía sau bảy bước tránh khỏi song chưởng, chàng xuất chiêu Thần Long Thám Châu nghênh tiếp chưởng của Ngũ Nhạc, Tứ Hải nhưng lần này chàng vẫn bị chấn động lui lại thêm bước nữa. Bấy giờ thiếu niên mới thấm mệt mồ hôi chàng ướt đẫm lưng áo, oi thở hỗn hển bỗng một tiếng gầm lồng lộng vang lên:

- Dừng tay!

Ngũ Nhạc, Tứ Hải giật mình vội thu tay lại. Thiếu niên tuy biết tình thế đêm nay đối với chàng là nghiêm trọng nhưng vì hào khí tuổi trẻ chàng vẫn tròng cặp mắt lớn tiếng nói:

- Thì ra các ngươi là Võ Lâm Cửu Tà, tại hạ và các người không thù oán tại sao lại ngang ngược chặn đường?

Nhị ma đứng trước mặt chàng không thềm đáp lời, sẵn sàng tư thế tấn công tiếp. Tiếng cười khô khốc vang lên, hai bóng người từ sau tảng đá phi vọt ra thiếu niên thấy trước mặt có đủ Tứ Đại Thần Ma bất giác kinh hoàng thềm tự biết là hôm nay lành ít dữ nhiều.

Một liềm ba bảy cũng liềm chàng quét mắt nhìn khắp lượt Tứ Ma lạnh lùng:

- Tại hạ lâm đường lọt vào đây không ngờ gặp các vị Tứ Đại Thần Ma, không biết các vị muốn gì ở tại hạ? Nói mau!

Tứ ma đứng vây lấy chàng không tên nào lên tiếng, ai nấy ngưng thần vận khí. Đột nhiên Tứ Hải Thần Ma Lam Thê động thủ, vọt một cái lão phi thân lên không chưởng phong rít lên, đánh xuống đầu thiếu niên. Ba tên còn lại đồng thời lướt tới. Ngũ Độc chỉ, Cương Thi Quỷ trảo, Quy Linh trảo đồng thời thi triển cùng tấn công đối thủ.

Thiếu niên cũng khá bản lĩnh, lâm nguy tới nơi chàng cũng không bắn loạn nghiêng chặt hai hàm răng, thân hình chàng chuyển động tránh khỏi chưởng chụp xuống đầu của Tứ Hải Thần Ma, thân pháp hoành ngang thành chiêu Thập Thất Bối Liên Thoái đá tung một cước tới Tam Sơn Thần Ma chặn Ngũ Độc chỉ của đối phương, chân trái chàng hơi cong xuống thân hình hơi cúi tránh luôn chiêu Cương Thi Quỷ trảo của Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U đồng thời “bộp” hai tiếng đập chưởng trúng khối thịt gù lưng của Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn.

Chưởng vừa chạm vào khối thịt gù của Bạch Hàn, khối thịt ấy như có sức đàn hồi bật chàng dội sau ba bước độn vào sau lưng Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tán. Bấy giờ thiếu niên buộc bị đẩy vào thế không coi sống chết là gì nữa, chàng không thèm tránh đòn, thân hình vọt lên không chuyển thế nghênh tiếp trực diện chưởng pháp đối phương, Ngũ Độc chỉ của Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tán nhanh nhẹn vô tả, lão xoay cánh tay như chiếc chong chóng bám sát vào người thiếu niên, chỉ cần chàng sơ hở một chút là điểm huyết liền.

Thiếu niên không có thì giờ ổn định cước bộ “vọt” một tiếng, Ngũ Nhạc Thần Ma đã quét mái tóc dài tới cổ chàng đồng thời song trảo vẫn chụp vào ngực chàng. Bấy giờ thiếu niên bị dồn vào thế tứ diện thọ địch, dù có muốn tránh thân cũng không có đường tránh vì trước mặt sau lưng hai bên tả hữu chàng Tứ mã đã bao vây chặt.

Khi Ngũ Nhạc Thần Ma quét tóc, lão cũng đồng thời bước tới vươn song trảo, bỗng nhiên sau lưng hắn như bị ai đẩy một cái thật mạnh, bất giác hắn hơi chúi thấp chân một chút, tóc và trảo cũng hụt mục tiêu. Tứ Hải Thần Ma lại lao lên chụp xuống đầu thiếu niên, Ngũ Độc chỉ, Cương Thi Quỷ trảo nhất tề đánh tới, không hiểu vì động lực nào đẩy tới cả hai cùng đánh trúng khối thịt gù của Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn chứ không đánh trúng thiếu niên. Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn nghiêng răng đỡ liên tiếp hai chiêu thế cực mạnh, lưng gù của lão nhô lên hai chân lún xuống đất cố chịu đòn nhưng lão cũng bật kêu lên đau đớn rồi ngã phịch xuống đất.

Tam Ma đánh lầm Cửu Châu Thần Ma vội thu thế tức thì, chuyển động thân hình gầm rú liền hồi quay lại tấn công tiếp thiếu niên. Vừa rồi chàng đã quá kinh hoàng đứng run rẩy một chỗ, mắt nhìn Tam Ma tràn thân tới, chàng vội lách thân sang một bên lùi lại tám chín bước, chàng tự biết không phải là đối thủ của bốn lão ma này nhưng vì khí nóng thiếu niên chàng vẫn nghiêng răng chờ đợi đối địch.

Bên cạnh Cửu Châu Thần Ma nằm dưới đất điều vận chân khí tự liệu thương thế một lát phục hồi, lão nhảy bắn lên hợp lực cùng ba đồng bọn vây đánh thiếu niên.

Bấy giờ Ngũ Độc chỉ và Cương Thi Quỷ trảo cùng chụp tới một lúc, thiếu niên toát mồ hôi, chỉ có thể tránh được Cương Thi Quỷ trảo của Tứ Hải Thần Ma chứ không còn cách tránh Ngũ Độc chỉ của Tam Sơn Thần Ma, Ngũ Độc chỉ điểm vào huyết Tiểu Yêu của chàng. Trước mắt rõ ràng Ngũ Độc chỉ sắp điểm trúng huyết chàng nào ngờ Tam Sơn Thần Ma như bị lỡ bước lão cúi thân về trước hơi quá đà Ngũ Độc chỉ lướt qua thiếu niên chỉ trong gang tấc.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tán lấy làm kỳ quái: “Rõ ràng ta sắp điểm trúng Tiểu Yêu huyết của y, chẳng thấy thân thể y di động gì cả, tại sao ta lại điểm hụt”. Tứ Hải, Ngũ Nhạc, Cửu Châu Thần Ma cũng vừa lúc tràn tới lãnh đủ Ngũ Độc chỉ ấy. Quái sự liền tiếp phát sinh mỗi khi thiếu niên không còn cách nào né tránh, trong đường tơ kẽ tóc tự nhiên các chiêu số của Tứ Ma đều lỡ tay đánh hụt, thậm chí còn đánh trúng vào nhau, bọn chúng càng đánh càng lấy làm kinh lạ, càng kỳ lạ càng nổi giận, càng nổi giận càng không chịu dừng tay, tên nào tên nấy gầm rống luôn miệng, thanh thế thực kinh người.

Thiếu niên thấy cứ mỗi lần trong đường tơ kẽ tóc sinh tử lại đột nhiên thoát hiểm, nếu bảo là có người ngấm ngấm tương trợ chàng tại sao chàng quan sát rất kỹ chung quanh mà không phát hiện được gì lạ, chàng vừa đánh vừa suy nghĩ, nhưng thủy chung vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân gì.

Hạ Hầu Vân vẫn ẩn thân sau tảng đá, y vốn là một trong bảy người được xung tưng là Võ Lâm Thất Tuyệt kiến thức rất sâu rộng mà trong tình hình ấy vẫn kinh hoàng dù biết có người ngấm tương trợ thiếu niên mà vẫn không nhận ra đó là ai, y xoay đầu nhìn kỹ chung quanh hoàn toàn không phát giác có ai ẩn nấp.

Y tự nghĩ thầm: “Người này sử dụng công phu Cách Không Vận Khí đã tới tuyệt đỉnh theo ta biết hiện nay không nhân vật võ lâm nào sử dụng được công phu này, nếu người ấy hiện thân chính ta cũng chưa thể ở lại lâu được, ta phải rời bỏ mau”.

Nghĩ tới đó y họ khan một tiếng từ sau tảng đá vọt thân ra lạnh lạnh quát to:

- Dừng tay!

Tứ ma không dám trái lệnh vội vàng dừng thế công lại lui về sau. Hạ Hầu Vân tiến tới mấy bước cất tiếng cười ha hả biểu lộ vẻ mặt hòa nhã nhìn thiếu niên nói:

- Người trẻ tuổi, công phu tuyệt vời lắm, vừa rồi thấy các hạ xuất thủ không biết có quan hệ thế nào với Chung Nam Nhất Tẩu Tôn Bá Dương?

Thiếu niên thấy y ở sau tảng đá đi ra tức thì ngộ nhận đây chính là người ngấm ngấm tương trợ chàng, bất giác chàng lấy làm cảm kích, lại nghe y nhắc tới tên phụ thân chàng vội cung kính cẩn:

- Chính là gia phụ, vừa rồi được ân tiên bối cứu trợ, suốt đời không quên, văn bối Tôn Lan Đình, dám xin hỏi tiên bối biệt hiệu là gì?

Hạ Hầu Vân chuyển động hai con ngươi, y không phủ nhận chuyện tương trợ nhưng cũng không thừa nhận, miệng y chỉ hơi mỉm cười:

- Ta là Hạ Hầu Vân có tính bằng hữu nghĩa hiệp với thân phụ các hạ.

Tôn Lan Đình ôm quyền cung kính:

- Thì ra tiên bối nổi danh Hiệp Nghĩa Hạ Hầu lão tiên bối.

Hạ Hầu Vân hỏi:

- Đang đêm hiền điệt vào núi hoang không biết có việc gì?

Tôn Lan Đình đáp:

- Nhân vì đường tối văn bối đã lầm lạc vào núi hoang.

Hạ Hầu Vân vuốt râu:

- Phụ thân hiền điệt hiện tại ở đâu?

Tôn Lan Đình âm đạm thê lương đáp:

- Một năm trước gia phụ đột ngột mất tích đến nay vẫn chưa biết sinh tử ra sao?

Hạ Hầu Vân chau mày:

- Phải chăng hiền điệt đang đi tìm gia phụ?

- Văn vối đã đi khắp giang hồ tuyết chưa tìm được manh mối nào!

- Hiền điệt cứ yên tâm lệnh phụ không phải là người tầm thường, chắc không đến nỗi xảy ra điều xấu, bây giờ ta cứ biết thế, đương nhiên không thể bàng quan, tất sẽ giúp hiền điệt tìm kiếm.

- Văn bối xin đa tạ!

Đó là việc ta phải làm, hiền điệt không cần đa lễ, nhà ta là Phi Vân sơn trang núi Phục Ngưu tỉnh Hà Nam khi nào rảnh rang mời hiền điệt ghé chơi.

- Mai kia nhất định sẽ ghé vấn an tiên bối.

Hạ Hầu Vân cười ha hả:

- Ta còn nhiều việc bận không thể ở lâu xin từ biệt!

Hạ Hầu Vân trầm sắc mặt quay lại nhìn tứ ma, ra lệnh:

- Theo ta mau!

Vừa dứt lời y chuyển thân liền phi thân ra ngoài cốc, tú ma không dám chậm trễ vội vàng phi thân theo sau y, chỉ vài chớp mắt chúng đã biến mất hết dưới bóng trắng mờ ảo. Tôn Lan Đình thấy tú ma riu riu nghe lệnh Hạ Hầu Vân, chàng không khỏi nghĩ thầm: "Người này quả không thẹn là Nhân Nghĩa Hiệp Vương đúng là thái độ hòa nhã đáng phục và có lòng nhiệt thành vì nghĩa, đại trượng phu không quên ân đức người, hôm nay ta được người cứu mạng sau này có cơ hội phải nhớ báo đền!"

Chàng quay lại nhìn ngôi mộ chơ vơ, chợt thấy trước mộ ẩn hiện có ánh sáng không biết là vật gì, chàng vội lướt thân đến gần chú mục nhìn thì ra đó chỉ là tấm bia mộ sáng nhưng không có một chữ đề. Nhìn bia chàng biết ngay nó được làm bằng một loại đá rất cứng, chàng chau mày than dài: "Ta tìm cái bia không chữ này hơn năm nay không ra, nào ngờ vô ý lại gặp ở đây quả là trời xanh không phụ người có lòng thành!"

Chàng lập tức bước tới gần bia, quan sát cẩn thận, tấm bia ngoài cái mặt phẳng lỳ chẳng viết một chữ và chẳng có gì khác với những tấm bia thông thường, chàng đi quanh ngôi mộ một vòng cũng chẳng thấy gì khác lạ.

Chàng chuyển đầu nhìn quanh, sơn cốc này không lấy gì làm lớn nhưng là một tử cốc, trừ một đường dẫn ra ngoài cửa cốc duy nhất không còn một con đường nào đi qua nữa cả. Trong cốc chỉ có một ngôi mộ duy nhất với tấm bia không chữ, lẽ nào ở trong còn có gì bí mật?

Suy nghĩ một lát chàng lại bước đến gần tấm bia sờ mó rờ tìm khắp thân bia, tuyệt không phát hiện có gì lạ bất giác chàng chau mày hậm hực:

- Bia này cứng thế làm lãng phí của ta hết một năm tìm kiếm, chi bằng ta hủy nó đi cho xong!

Càng nghĩ càng tức giận, chàng phun ra khỏi miệng một viên đen nắm trong tay tả vận kinh lực lên tay hữu chàng đập một chưởng ngay giữa mặt bia. Nào ngờ chưởng lực vừa chạm vào mặt bia, cái bia như biết di động lùi lại sau nửa thước khiến chưởng chàng đánh hụt. Chàng cả kinh cố định thần nhìn kỹ. Cái bia lăn tròn như một bánh xe, dưới bóng trắng phát ra ánh sáng như kêu thành những tiếng "ong ong".

Chuyện xảy ra đột ngột buộc Tôn Lan Đình, kinh dị nhảy lui hơn một trượng ngưng thần tụ khí chuẩn bị đối phó. Cái bia vô tự lăn mấy vòng dần dần dừng lại phát ra mấy tiếng "soạt soạt" để lộ ra một cửa mộ cao độ chừng năm thước. Tôn Lan Đình vừa kinh ngạc vừa

vui mừng vội bước gần đến nhìn xuống cửa mộ. Dưới ấy có một bậc thang đá dẫn sâu xuống, qua độ hơn mười bậc cấp, bậc thang chuyển qua bên phải nên không nhìn thấy gì nữa.

Chàng đặt chưởng lên ngực hộ thân đặt chân xuống bậc cấp bước dần vào, ngoặt qua đường chuyển, mộ địa tối đen như mực và chuyển qua phải hai lần ngã trước mặt mới le lói có ánh sáng và đã là chốn cuối cùng.

Đi đến nơi có ánh đèn là một gian thạch thất, trong thạch thất bốn góc đều có đèn dầu treo lập lòe phát ra ánh sáng.

Trong thạch thất không có bàn ghế gì cả, chỉ đặt ở giữa hai cỗ quan tài mở nghiêng qua một bên và trong áo quan tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Tôn Lan Đình hơi do dự nghĩ bụng: "Ta cần tìm ra Vô Tự Thần Bí bây giờ lại phát hiện hai cỗ quan tài, chẳng lẽ cha mẹ ta đã bị hạ độc thủ, xác đặt trong hai cỗ áo quan này ư?"

Nghĩ đến đây, máu nóng toàn thân chàng bốc lên, bất kể lợi hại, lập tức chàng tiến lại gần hai cỗ áo quan ghé mắt nhìn vào, chàng lại giật mình.

Trong cỗ quan tài bên phải quả có xác một nữ nhân nhưng không phải là mẫu thân chàng mà là một thiếu phụ xinh đẹp như ngọc, hai mắt thiếu phụ nhắm chặt không biết là còn sống hay đã chết. Cỗ quan tài bên trái chẵn gói hỗn loạn, chẳng có người nào bên trong, bên cạnh áo quan dưới đất có đặt xác mấy con chim núi đã chết.

Tôn Lan Đình nhìn cảnh trạng ấy chẳng có liên quan gì đến số phận cha mẹ chàng, bất giác nóng ruột nghĩ thầm: "Nếu như không tìm thấy kết quả ở trong này ta biết tìm đâu bây giờ?"

Chàng lại chuyển đầu nhìn chung quanh, ngoài mấy ánh đèn dầu trong thạch thất ra, chẳng còn có gì khả nghi nữa cả.

Tôn Lan Đình bước lại gần áo quan có chứa xác nữ nhân định thò tay vào thử xem mũi thiếu phụ còn hơi thở hay không, tay chàng mới thò tới áo quan, đột nhiên các ánh đèn trong mật thất mờ hẳn, bốn ánh đèn dầu nhảy nhót rút nhỏ lại như hạt đậu khiến trong thạch thất mờ ám kinh dị.

Dưới ánh sáng yếu ớt ấy không biết tự lúc nào, sau lưng Tôn Lan Đình đã có thêm bóng người áo trắng, người ấy mặc áo bào trắng, đi hài trắng, tóc trắng phủ xuống tận râu cũng trắng kết thành một khối, trong đám râu tóc bạc trắng ấy hai con mắt sáng rực nhanh như điện, người ấy xuất hiện càng làm cho thạch thất thêm phần huyền bí, dễ sợ.

Người ấy đứng sau lưng Tôn Lan Đình hai ánh mắt long lên giận dữ, cánh tay phải gầy gò của lão giơ lên đặt dần xuống huyệt Bách Hội trên đầu chàng. Bách Hội huyệt là huyệt chính yếu trong cơ thể con người, chỉ cần người ấy phát kinh lực là Tôn Lan Đình lập tức chết liền. Tôn Lan Đình thấy đèn chột mờ hẳn, chàng cả kinh vội rút tay về, nhân vì thế thu tay quá gấp, khuỷu tay chàng chạm mạnh vào mép áo quan, viền đen tròn chàng nắm trong tay rơi xuống áo quan. Chàng sợ bị ám toán không có thì giờ cúi nhặt, thân hình chuyển mau lại, song chướng đánh liền hoàn chớp nhoáng về phía cửa thạch thất, chướng phong chàng rít lên khiến bốn ngọn đèn bị gió bùng lên, những tia lửa bắn lên cao, chàng định thần nhìn kỹ sau lưng tuyệt chẳng có ai. Tuy nhiên như thế, chàng cũng đã thăm dò được thiếu phụ đã thật ngừng thở, rõ ràng đã là người chết. Bấy giờ bốn ánh đèn lại co nhỏ xuống như hạt đậu chẳng khác nào lửa ma chơi, Tôn Lan Đình “ủa” một tiếng, trực giác chàng sau lưng có người, thân hình chàng chuyển động liền tiếp mấy cái nhưng lại chẳng thấy có vật gì, chàng nghĩ thầm trong cái mộ hoang này chắc là có ma quỷ gì đây, bao nhiêu gai ốc chàng dựng lên sợ hãi.

Bạch ảnh sau lưng chàng thực ra chẳng biến đi đâu cả, khi chàng thu tay về cũng lúc lão thu tay không đặt trên huyệt Bách Hội của chàng nữa và mỗi khi chàng chuyển thân, lạ lùng thay cái bóng trắng ấy cũng đều như dán chặt vào sau lưng chàng và chuyển theo chàng, thân pháp lão như gió dán chặt vào lưng chàng nên chàng không hề phát hiện ra lão.

Một lúc sau mấy ánh đèn trong thạch thất đột nhiên lại bùng sáng. Tôn Lan Đình vội đưa mắt nhìn xác thiếu phụ nằm trong áo quan, chàng bỗng thấy miệng thiếu phụ có ngậm vật gì đen đen tròn tròn, thì ra đó là viên tròn do chàng làm rơi không biết vì sao viên tròn ấy rơi ngay vào miệng thiếu phụ, nó còn phát ra những âm thanh nho nhỏ.

Chàng vội đưa tay phải ra định thu hồi vật ấy, tay vừa đưa tới, sau lưng chàng liền biến ra một người như ma quỷ, Tôn Lan Đình vội rút tay về ngẩng đầu nhìn lên, thấy đó là một lão nhân đầu mắt râu tóc cực dễ sợ, chàng kinh hoàng lùi lại hai bước quát lớn:

- Người là người nào?

Quái nhân chẳng buồn đáp, hai con mắt như hai ngọn đèn nhìn thẳng vào mặt chàng. Mực quang ấy như điện khiến chàng không dám nhìn thẳng, bất giác chàng lại lùi lại một bước nữa.

Quái nhân chẳng nói chẳng rằng hai mắt cúi gườm gườm nhìn chàng bước từ từ đến gần. Tôn Lan Đình bị lão bức bách lùi thêm bước nữa. Quái nhân lại bước thêm một bước, chàng lại lùi một bước, dần dần chàng lùi đến cửa thạch thất, đến đó bất giác Tôn Lan Đình nổi giận, đôi long mày kiếm dựng lên lớn giọng nói:

- Tại hạ tuyệt không có ý vào huyết mộ này, đừng có bức bách nhau nhiều quá.

Quái nhân gật gù cái đầu bạc phơ:

- Hay, hay, ngươi lớn gan lắm dám ngông cuồng vào mộ huyết, ngươi được ai sai khiến, nói mau!

- Tại hạ vào mộ huyết này tuyệt không có ác ý gì, có phải được ai sai khiến hay không, các hạ không có quyền hỏi!

Quái nhân trừng mắt lại gật đầu:

- Hay, hay, ta là chủ nhân huyết mộ này, đương nhiên có quyền hỏi!

Tôn Lan Đình nghĩ thầm: "Lão đã là chủ nhân ở đây, tất nhiên biết rõ lai lịch cái Vô Tự Bi kia, ta sao không nói rõ việc ta tìm đến đây, biết đâu lão có thể giải đáp nghi vấn".

Nghĩ thế chàng lớn tiếng nói:

- Tại hạ có việc cần thỉnh giáo các hạ có thể chỉ giáo cho chăng?

- Việc gì nói mau!

- Tại hạ vì cái bia không chữ mà tìm đến đây, xin các hạ nói cho biết bí mật của tấm bia ấy!

Quái nhân có vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngươi tìm bia ấy có việc gì?

- Tại hạ cũng chưa biết rõ!

Quái nhân nổi giận:

- Ngươi không biết à? Thế là ngươi có ý tìm đến làm loạn, tội ấy chắc chắn không phải do ngươi, nếu là người khác chỉ cần nói câu ấy lập tức ta đã giết liền!

Quái nhân nói câu ấy không phải nói khoác vì khi Tôn Lan Đình còn ở ngoài mộ chính lão là người ngắm ngẫm tương trợ chàng ác đấu với tứ ma, lão nhận ra cốt cách thiên tư của chàng lấy làm vừa lòng nên bây giờ tuy nổi giận nhưng lão không có ý đả thương chàng.

Tôn Lan Đình vội nói:

- Xin các hạ chớ đa nghi, tại hạ không có ý muốn nhiễu loạn.

Quái nhân giận dữ hỏi:

- Thế ngươi tìm cái bia ấy làm gì?

- Việc ấy một lời khó nói hết, trước khi kể nguyên do, có thể cho biết đại danh?

Quái nhân hơi động dung:

- Ta ư? Ta là... Sĩ Tình cư sĩ!

Nói xong câu ấy lão hình như quá xúc động đưa mắt nhìn xác thiếu phụ trong áo quan rồi tiếp:

- Ta chẳng ngại gì cho người biết, cái bia ấy bất quá chỉ là một khối đá chẳng có chút gì gọi là bí mật cả.

Tôn Lan Đình sau khi biết tên quái nhân chàng hết sức kinh di vì đó là tôn hiệu của một nhân vật đệ nhất võ lâm đương kim. Chàng đang quần quanh suy nghĩ nghe dường như có tiếng thở nhẹ của thiếu phụ đang nằm:

- Mau bế khí lại!

Tiếp đó là một tiếng lục cuốn tới đẩy chàng ấn sát vào vách đá, chàng đang hoảng hốt bỗng nghe tiếng quái nhân gấp rút:

- Mặc kệ nàng ta, không sao đâu, vì sao người cần tìm tới cái bia không chữ ấy, nói mau?

Tôn Lan Đình bước tránh qua bên hai bước sắc mặt buồn thảm đáp:

- Tại hạ đi tìm tông tích phụ mẫu nên mới cần cái bia không chữ ấy!

- Nói rõ hơn một chút nữa!

Tôn Lan Đình thở dài kể cho lão nguyên nhân chàng phải tìm cái bia không chữ nọ.

- o O o -